Descoperirea lui Isus Hristos - Numărul cincisprezece

Al șaptelea sigiliu și desigilarea adevărului profetic

Jeff Pippenger
2023-11-13

> Iar când a deschis pecetea a șaptea, s-a făcut tăcere în cer cam o jumătate de ceas. Și am văzut pe cei șapte îngeri care stăteau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe. Și a venit un alt înger și a stat la altar, având o cădelniță de aur; și i s-a dat multă tămâie, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur care era înaintea tronului. Și fumul tămâiei, care se înălța împreună cu rugăciunile sfinților, s-a suit înaintea lui Dumnezeu din mâna îngerului. Și îngerul a luat cădelnița, a umplut-o cu foc de pe altar și l-a aruncat pe pământ. Și au fost glasuri, tunete, fulgere și un cutremur de pământ. Apocalipsa 8:1–5.

Adresăm revărsarea focului sfânt din sanctuarul ceresc, în timpul istoriei în care Statele Unite vor face să coboare foc nesfânt din primul cer. Descoperirea a ceea ce au rostit cele șapte tunete în capitolul zece din Apocalipsa trebuia să fie pecetluită până chiar înainte de închiderea timpului de probă. Timpul de probă este de asemenea reprezentat ca fiind pe punctul de a se închide atunci când este deschisă pecetea a șaptea.

> Și mi-a zis: „Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape. Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este neprihănit, să trăiască și mai departe în neprihănire; și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe.” Apocalipsa 22:10, 11.

Deschiderea celei de-a șaptea peceți are loc în timp ce cei șapte îngeri se pregătesc să sune din trâmbițe.

> Și cei șapte îngeri care aveau cele șapte trâmbițe s-au pregătit să sune. Apocalipsa 8:6.

Când timpul de har se încheie, „nimeni” nu mai este „în stare să intre în templu”, căci mijlocirea lui Hristos pentru păcatele oamenilor a luat sfârșit. Timpul de har s-a încheiat, iar celor șapte îngeri li se poruncește să verse potirele mâniei lui Dumnezeu.

> Și Templul s-a umplut de fum din slava lui Dumnezeu și din puterea Lui; și nimeni nu putea să intre în Templu până când se vor fi împlinit cele șapte plăgi ale celor șapte îngeri. Și am auzit un glas puternic din Templu, zicând celor șapte îngeri: Duceți-vă și vărsați pe pământ potirele mâniei lui Dumnezeu. Apocalipsa 15:8; 16:1.

Nu există nicio indicație că cei șapte îngeri care sună cele șapte trâmbițe în Apocalipsa, capitolele nouă până la unsprezece, sunt diferiți de cei șapte îngeri care varsă cele șapte plăgi de pe urmă. Dimpotrivă, caracteristicile profetice ale judecăților reprezentate de cele șapte trâmbițe sunt paralele cu locul și efectele celor șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu din capitolul șaisprezece. Ca o legătură și mai directă, judecățile trâmbițelor sunt numite în mod direct plăgi.

> Și ceilalți oameni, care nu fuseseră uciși de aceste plăgi, tot nu s-au pocăit de lucrările mâinilor lor, ca să nu se închine demonilor și idolilor de aur, și de argint, și de aramă, și de piatră, și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Apocalipsa 9:20.

Deschiderea celei de-a șaptea peceți este așezată în mod intenționat în contextul apropierii încheierii timpului de probă. A șaptea pecete reprezintă o a doua mărturie a celor „rostite" de cele șapte tunete, pe care atât Ioan, cât și Pavel au fost opriți să le scrie.

> Şi a strigat cu glas tare, aşa cum răcneşte un leu; şi, când a strigat, cele şapte tunete şi-au rostit glasurile. Şi, când cele şapte tunete şi-au rostit glasurile, eram gata să scriu; şi am auzit un glas din cer, zicându-mi: Pecetluieşte lucrurile pe care le-au rostit cele şapte tunete şi nu le scrie. Apocalipsa 10:3, 4.

Ceea ce a fost „rostit" de cele șapte tunete a fost pecetluit, iar în capitolul douăzeci și doi, profeția care fusese pecetluită în cartea Apocalipsei urma să fie descoperită și, asemenea celei de-a șaptea peceți, trebuia să fie descoperită chiar înainte de încheierea timpului de probă.

Soră White arată că pecetluirea celor „rostite" de cele șapte tunete a reprezentat aceeași acțiune a Leului din seminția lui Iuda ca atunci când i-a poruncit lui Daniel să-și pecetluiască cartea până la vremea sfârșitului. Cărțile lui Daniel și Apocalipsa sunt aceeași carte, iar în Apocalipsa Isus este înfățișat ca Leul din seminția lui Iuda atunci când desface pecetea cărții care fusese pecetluită cu șapte peceți; astfel, tot Leul din seminția lui Iuda a fost Acela care i-a poruncit și lui Daniel să-și pecetluiască cartea până la vremea sfârșitului. Leul din seminția lui Iuda este Acela care pecetluiește și desigilează Cuvântul Său, căci El este Cuvântul.

> „După ce aceste șapte tunete și-au rostit glasurile, porunca îi este dată lui Ioan, ca și lui Daniel, cu privire la cărticică: «Pecetluiește lucrurile pe care le-au rostit cele șapte tunete.»" The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 7, 971.

Dovezile interne din cărțile lui Daniel și Apocalipsa arată că desigilarea celei de-a șaptea peceți este o a doua mărturie a desigilării celor rostite de cele șapte tunete. Atât desigilarea cărții lui Daniel, cât și desigilarea cărții care fusese pecetluită cu șapte peceți arată că adevărurile care sunt descoperite atunci când un mesaj profetic este desigilat sunt, prin natura lor, progresive. De aceea, cartea lui Daniel o identifică drept o creștere a cunoștinței, iar cartea Apocalipsei o înfățișează ca pe îndepărtarea unei peceți după alta.

Este o lumină care strălucește din ce în ce mai puternic până la ziua desăvârșită.

> Dar calea celor drepți este ca lumina strălucitoare, care luminează tot mai mult până la ziua desăvârșită. Proverbele 4:18.

Când „adevărul" este desigilat, el este progresiv.

> „Dacă a fost necesar ca vechiul popor al lui Dumnezeu să-Și aducă adesea aminte de felul în care El S-a purtat cu ei în milă și judecată, în sfat și mustrare, este la fel de important ca noi să contemplăm adevărurile care ne-au fost date în Cuvântul Său,—adevăruri care, dacă sunt luate în seamă, ne vor conduce la smerenie, supunere și ascultare de Dumnezeu. Noi trebuie să fim

> sfințiți prin adevăr. Cuvântul lui Dumnezeu prezintă adevăruri speciale pentru fiecare veac. Purtarea lui Dumnezeu cu poporul Său în trecut ar trebui să primească atenția noastră atentă. Ar trebui să învățăm lecțiile pe care ele sunt menite să ni le dea. Dar nu trebuie să ne mulțumim doar cu ele. Dumnezeu Își conduce poporul pas cu pas. Adevărul este progresiv. Căutătorul stăruitor va primi neîncetat lumină din cer. „Ce este adevărul?" ar trebui să fie neîncetat întrebarea noastră." Signs of the Times, 26 mai 1881.

La sfârșitul lunii iulie 2023, Apocalipsa lui Isus Hristos a început să fie desigilată.

Ca și în cazul celei de-a șaptea peceți și, de asemenea, al rostirilor celor șapte tunete, Apocalipsa lui Isus Hristos este desigilată chiar înainte ca timpul de probă să se încheie. Ea oferă o a treia mărturie a aceluiași mesaj, reprezentat prin îndepărtarea celei de-a șaptea peceți și prin cele șapte tunete. Aceste trei reprezentări din cartea Apocalipsei sunt trei martori care se unesc pentru a alcătui mesajul Apocalipsei lui Isus Hristos. Desigilarea acestor trei martori este progresivă. Efectele ei sunt, de asemenea, progresive.

> „Ascultarea de Legea lui Dumnezeu este sfințire. Sunt mulți care au concepții greșite cu privire la această lucrare în suflet, dar Isus S-a rugat ca ucenicii Săi să fie sfințiți prin adevăr și a adăugat: „Cuvântul Tău este adevărul" (Ioan 17:17). Sfințirea nu este o lucrare instantanee, ci una progresivă, după cum ascultarea este continuă. Atâta vreme cât Satana își îndreaptă ispitele asupra noastră, lupta pentru biruirea eului va trebui dusă iar și iar; dar, prin ascultare, adevărul va sfinți sufletul. Cei care sunt loiali adevărului vor birui, prin meritele lui Hristos, orice slăbiciune de caracter care i-a făcut să fie modelați de fiecare împrejurare schimbătoare a vieții." Faith and Works, 85.

Dezvoltarea progresivă a înțelegerii Revelației lui Isus Hristos a început să fie publicată la sfârșitul lunii iulie 2023. Procesul de înțelegere a adevărurilor care au început să fie publicate la acel timp a început la scurt timp după 18 iulie 2020.

Adevărul identificat în solia despre desigilarea celei de-a șaptea peceți se referă la indicatorul profetic al Strigătului de la Miezul Nopții. Strigătul de la Miezul Nopții, în istoria millerită, a fost o dezvoltare progresivă a adevărului, iar acest fapt poate fi demonstrat printr-o trecere în revistă istorică a lucrării lui Samuel Snow. Isus ilustrează mișcarea celui de-al treilea înger prin mișcarea primului înger, căci El ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început.

Adevărurile care se unesc pentru a alcătui solia Strigătului de la Miezul Nopții sunt o înțelegere a cine este Dumnezeu și a felului în care caracterul Său este reprezentat în Cuvântul Său. Aceste adevăruri includ o descriere foarte detaliată a procesului istoric pe care îl vor împlini cei care, în cele din urmă, vor proclama solia Strigătului de la Miezul Nopții. Istoria ascunsă a celor șapte tunete este ceea ce identifică acel proces istoric. Pecetea a șaptea face parte din acel proces istoric detaliat, însă descoperirea ei este îndreptată spre perioada de timp care începe atunci când solia Strigătului de la Miezul Nopții este finalizată, marcând astfel momentul în care este împlinită sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Înlăturarea progresivă a peceții a șaptea începe atunci când solia Strigătului de la Miezul Nopții este pe deplin dezvoltată, așa cum este ilustrat prin adunarea de tabără de la Exeter din vara anului 1844. Aceste articole reprezintă invitația ta

personală de a veni la adunarea de tabără de la Exeter.

Când se deschide a șaptea pecete, foc de pe altar este aruncat pe pământ și sunt „glasuri, tunete, fulgere și un cutremur”. Un „glas” reprezintă o trâmbiță.

> Rexa bi denbila, bula ndu se, tomba mongongo na yo lokola kelelo, mpe lakisa bato na ngai kobuka mibeko na bango, mpe ndako ya Yakobo masumu na bango. Yisaya 58:1.

เสียงแตรเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงข่าวสารที่กำลังเตือนถึงการพิพากษาที่ใกล้จะมาถึง เมื่ออิสยาห์บัญชาประชากรของพระเจ้าให้เปล่งเสียงของตนดุจเสียงแตร พวกเขาจะต้อง “ร้อง” ออกมาดัง ๆ ข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืนถูกเปิดผนึกออกไม่นานก่อนถึงชั่วโมงแห่งแผ่นดินไหวของกฎหมายวันอาทิตย์ ข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืนซึ่งถูกเปิดผนึกออกก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ที่จะมาถึงในไม่ช้า ก็คือข่าวสารที่ทวีขึ้นเป็นเสียงร้องอันดัง เมื่ออิสยาห์กล่าวว่า “ร้องดัง ๆ” เขากำลังอ้างถึงการประสานกันของเสียงร้องอันดังของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ซึ่งเป็นเสียงที่สองที่เข้าร่วมกับข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืน ข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืนอันดังเป็นคำเตือนของแตรใบที่เจ็ด ซึ่งเป็นวิบัติประการที่สาม ประชากรของพระเจ้าจำต้องเข้าใจว่า เมื่อข่าวสารแห่งแตรนั้นถูกเปา พวกเขากำลังอยู่ในห้วงเวลาสุดท้ายแห่งระยะแห่งการทดลองของตน ฉะนั้น คำบัญชาของอิสยาห์จึงเป็นคำเตือนให้เตรียมพร้อมสำหรับการสิ้นสุดแห่งระยะแห่งการทดลอง เป็นคำเตือนว่าการพิพากษาแห่งแตรของวิบัติประการที่สามของอิสลามกำลังจะโจมตีสหรัฐอเมริกาเนื่องด้วยการปฏิเสธสะบาโตของพระเจ้า ณ เวลาของกฎหมายวันอาทิตย์ เสียงร้องยามเที่ยงคืน ซึ่งเป็นเสียงแรกในบรรดา “สองเสียง” ในวิวรณ์บทที่สิบแปด ทวีขึ้นเป็นเสียงร้องอันดัง ขณะที่บรรดาบุตรคนอื่น ๆ ของพระเจ้าซึ่งยังคงอยู่ในบาบิโลนถูกเรียกให้ออกมา

> „Adevărul pentru acest timp, solia îngerului al treilea, trebuie să fie proclamat cu glas tare, adică cu o putere tot mai mare, pe măsură ce ne apropiem de marea încercare finală.” The 1888 Materials, 710.

„ជំនាញកាន់តកែើនឡើង” នៃ «សម្ររកែខ្លាំង» របស់ទវេតាទីបី
ត្ូវរហានជានិមិត្ត្ូបទ្ុកជាមុននៅសីណាយ
ពលេដលែព្ុរយហ្ូ៉ាទ្ុរង់ផ្ទាល់ហានប្ុរកាសព្ុរបញ្ញត្តិទាំងដប់។
ស្ូរស័ព្ទត្ុរកែ្ុងប្ុរវត្តិនោះហានកើនឡើងកុ្ុងអំណាច ខណៈដលែភ្ុនំ្ញជ្ួយញ្ជ្ូ
ហើយប្ុរទ្ៅជាផ្ុសដែ។ ការភ័យខ្លាចមានយ៉ាងខ្លាំង
ដល់ថ្ុនាក់ស្ូមប្ីតលែោកម្ូ៉សកេ៏ញ្ជ្ូរយ៉ាងខ្លាំងដរែ។ នៅពលេនោះ ប្ុរជាជនហានបន្ុលី
«សំឡេង» របស់ខ្ុលួនឡើងដោយការភ័យខ្ុលាច ដោយសុំ្ឲ្យ «សំឡេង»
របស់ព្ុរះឈប់បន្ុលីតទ្ៅទ្ៀត។

> Și sunetul unei trâmbițe și glasul cuvintelor, al cărui glas cei ce l-au auzit au rugat să nu li se mai vorbească; (căci ei nu puteau îndura ceea ce se poruncea: Și dacă chiar și o fiară atinge muntele, va fi ucisă cu pietre sau străpunsă cu o săgeată; și atât de înfricoșătoare era priveliștea, încât Moise a zis: Sunt cuprins de o mare teamă și tremur). Evrei 12:19–21.

„Glasul” pe care „ei” îl „auziseră” reprezintă „glasul” soliei de avertizare a celui de-al treilea înger. Într-o nelinişte înfricoșătoare, ei au răspuns cu propriile lor „glasuri”. Glasurile din timpul legii duminicale sunt, de asemenea, reprezentate prin fecioarele neînțelepte care cer untdelemn, iar glasurile fecioarelor înțelepte le spun să meargă și să cumpere pentru ele însele. La încheierea

timpului de probă al omenirii, „glasurile” acelora care recunosc că sunt pierduți, așa cum fac fecioarele adventiste neînțelepte la legea duminicală, strigă către stânci și munți să cadă peste ei. Legea duminicală este prefigurată prin darea legii la Muntele Sinai.

> „La minunatele manifestări ale puterii divine cu acel prilej solemn,—sunetele tainice ale trâmbiței, crescând tot mai puternice și mai înfricoșătoare, bubuiturile tunetului răsunând de pe fiecare coastă a muntelui, fulgerul luminând înălțimile austere și solemne, iar pe culmea Sinaiului, în mijlocul norului, al furtunii și al întunericului adânc, slava lui Dumnezeu ca un foc mistuitor,—la aceste semne ale prezenței lui Iehova, inimile lui Israel s-au topit de frică și toată adunarea „stătea departe”. Chiar și Moise a exclamat: „Sunt cuprins de groază și tremur.” Apoi, deasupra stihiilor dezlănțuite, s-a auzit glasul lui Iehova, rostind cele zece precepte ale legii Sale.”
>
> „Pe măsură ce marea oglindă a lui Dumnezeu le descoperea poporului lui Israel adevărata lor stare, sufletele lor au fost copleșite de groază. Puterea înfricoșătoare a rostirilor lui Dumnezeu părea mai mult decât puteau îndura trupurile lor tremurânde. L-au rugat stăruitor pe Moise: «Vorbește-ne tu, și vom asculta; dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim.» Când marea măsură a dreptății a lui Dumnezeu a fost pusă înaintea lor, ei au înțeles, ca niciodată mai înainte, caracterul odios al păcatului și propria lor vinovăție înaintea unui Dumnezeu curat și sfânt.” Signs of the Times, 3 martie 1881.

Când focul de pe altar este aruncat pe pământ, au loc „glasuri, tunete, fulgere și un cutremur de pământ”. „Tunetele și fulgerele” sunt simboluri ale judecăților lui Dumnezeu. La legea duminicală, Statele Unite își vor fi umplut pe deplin „paharul nelegiuirii”, iar „apostazia națională va fi urmată de ruină națională”. „Paharul nelegiuirii” ajunge să fie plin în a patra generație, căci ambele coarne ale fiarei care se ridică din pământ înaintează de-a lungul a patru generații de răzvrătire tot mai accentuată. Legea duminicală marchează punctul în care judecățile lui Dumnezeu, reprezentate prin „tunete și fulgere”, sunt revărsate, iar ele sunt revărsate asupra celei de-a patra generații.

> „Domnul a spus despre amoriți: «În al patrulea neam se vor întoarce aici, căci nelegiuirea amoriților nu și-a atins încă măsura deplină.» Deși acest neam se făcuse vădit prin idolatria și stricăciunea lui, el nu umpluse încă paharul nelegiuirii sale, iar Dumnezeu nu avea să poruncească nimicirea lui deplină. Poporul trebuia să vadă puterea divină manifestată în chip vădit, pentru ca să rămână fără scuză. Creatorul cel plin de îndurare era dispus să le suporte nelegiuirea până la al patrulea neam. Apoi, dacă nu se vedea nicio schimbare în bine, judecățile Lui aveau să cadă asupra lor.”
>
> „Cu o exactitate fără greș, Cel Infinit ține încă o socoteală cu toate națiunile. În timp ce îndurarea Sa este oferită prin chemări la pocăință, această socoteală va rămâne deschisă; dar când cifrele ating o anumită sumă pe care Dumnezeu a stabilit-o, începe lucrarea mâniei Sale. Socoteala este închisă. Răbdarea divină încetează. Nu mai există nicio mijlocire a milei în favoarea lor.” Testimonies, volumul 5, 208.

Soră White identifică judecățile care încep odată cu legea duminicală drept „judecățile nimicitoare ale lui Dumnezeu”. Ea învață că este prea târziu pentru adventiștii laodiceeni neînțelepți, care avuseseră ocazia să se pregătească pentru criza de la miezul nopții, dar refuzaseră să facă aceasta.

Timpul acelor judecăți nimicitoare pentru fecioarele nechibzuite este „un timp de milă” pentru aceia care nu auziseră încă adevărul.

> „O, de ar cunoaște oamenii vremea cercetării lor! Sunt mulți care încă nu au auzit adevărul de probă pentru acest timp. Sunt mulți cu care Duhul lui Dumnezeu Se luptă. Timpul judecăților nimicitoare ale lui Dumnezeu este timpul milei pentru aceia care nu au avut nicio ocazie să învețe ce este adevărul. Domnul îi va privi cu duioșie. Inima Sa plină de milă este mișcată; mâna Sa este încă întinsă pentru a salva, în timp ce ușa este închisă pentru aceia care nu au vrut să intre.” Mărturii, volumul 9, 97.

Când este deschisă pecetea a șaptea, sunt „glasuri, și tunete, și fulgere, și un cutremur”. „Ceasul” în care „cutremurul” din Apocalipsa unsprezece s-a împlinit pentru prima dată a fost Revoluția Franceză, iar împlinirea desăvârșită a acelui „ceas” este „cutremurul” fiarei „pământului”, la legea duminicală care va veni curând. În acel „ceas”, pecetea a șaptea este pe deplin deschisă. Crucea este un tip al legii duminicale, și la cruce a fost un mare cutremur.

> Dar Isus, strigând din nou cu glas tare, Și-a dat duhul. Și iată, catapeteasma Templului s-a rupt în două, de sus până jos; pământul s-a cutremurat și stâncile s-au despicat. Matei 25:51.

La cruce, o împărăție satanică a fost răsturnată, așa cum va fi și la legea duminicală.

> „Christos nu Și-a dat viața până ce nu a împlinit lucrarea pe care venise s-o facă, iar cu ultima Sa suflare a strigat: «S-a sfârșit.» Ioan 19:30. Bătălia fusese câștigată. Dreapta Sa și brațul Său cel sfânt Îi aduseseră biruința. Ca un Cuceritor, Și-a înfipt stindardul pe înălțimile veșnice. Nu era oare bucurie printre îngeri? Întregul cer a triumfat în biruința Mântuitorului. Satana fusese înfrânt și știa că împărăția lui era pierdută.” Hristos, Lumina lumii, 758.

Cutremurul crucii este o reprezentare a „adevărului”, care este Alfa și Omega. „Adevărul” este începutul, mijlocul și sfârșitul; este cuvântul ebraic care a fost alcătuit prin reunirea primei, celei de-a treisprezecea și ultimei litere a alfabetului ebraic. A avut loc un cutremur când Hristos a murit și apoi un alt cutremur la învierea Sa. La cruce a fost un prim cutremur, apoi mormântul și apoi cutremurul de la învierea Sa. La ambele cutremure, mormintele au fost deschise.

> „Când Isus, pe când atârna pe cruce, a strigat: «S-a isprăvit», stâncile s-au despicat, pământul s-a cutremurat și unele dintre morminte s-au deschis. Când El S-a ridicat biruitor asupra morții și a mormântului, în timp ce pământul se clătina și slava cerului strălucea în jurul acelui loc sfânt, mulți dintre morții neprihăniți, ascultând de chemarea Lui, au ieșit ca martori că El înviase. Acei sfinți înviați, privilegiați astfel, au ieșit proslăviți. Ei erau aleși și sfinți din fiecare veac, de la creațiune și până chiar în zilele lui Hristos. Astfel, în timp ce conducătorii iudei căutau să ascundă faptul învierii lui Hristos, Dumnezeu a ales să ridice din mormintele lor o ceată care să mărturisească faptul că Isus înviase și să vestească slava Lui.” Scrieri timpurii, 184.

La primul cutremur, mormintele s-au deschis, iar la ultimul cutremur s-a deschis mormântul lui Hristos. În Apocalipsa unsprezece, cei doi martori ies din mormintele lor în același ceas cu cutremurul. Cutremurul este legea duminicală, care este prefigurată de cruce. Prin urmare, în ceasul legii duminicale trebuie să fie două învieri. Cea dintâi reprezintă nașterea celor o sută

patruzeci și patru de mii, care are loc înainte ca femeia să intre în durerile nașterii, iar a doua are loc în travaliul ei. Femeia din Apocalipsa douăsprezece naște mai întâi copilul de parte bărbătească, cel care urmează să cârmuiască neamurile cu un toiag de fier, fără nici o durere a nașterii. Apoi, la legea duminicală, durerile ei încep și ea aduce pe lume al doilea copil. Mai întâi îl naște pe Ilie, iar la urmă îl naște pe Moise. Legea duminicală este ceasul învierii gemenilor din Apocalipsa șapte.

Când a șaptea pecete este deschisă pe deplin la legea duminicală, se face tăcere în cer pentru o jumătate de ceas.

> „Dar Dumnezeu a suferit împreună cu Fiul Său. Îngerii au privit agonia Mântuitorului. Ei L-au văzut pe Domnul lor înconjurat de legiuni ale puterilor satanice, natura Sa apăsată de o groază cutremurătoare și tainică. În cer s-a făcut tăcere. Nicio harpă nu a fost atinsă. Dacă muritorii ar fi putut privi uimirea oștirii îngerești, în timp ce, într-o întristare tăcută, Îl urmăreau pe Tatăl despărțindu-Și razele de lumină, iubire și slavă de Fiul Său preaiubit, ar înțelege mai bine cât de ofensator este păcatul înaintea privirii Sale.” Hristos, Lumina lumii, 693.

Prima jumătate de oră a ceasului cutremurului de pământ reprezintă prima naștere sau înviere a celor doi martori. În acea jumătate de oră, cei doi martori sunt pecetluiți. Ei trebuie să fie pecetluiți înainte de legea duminicală, căci ei sunt steagul care îl cheamă pe celălalt copil afară din mormânt în timpul jumătății de oră rămase. Al doilea copil poate fi adus la viață numai văzând bărbați și femei cu pecetea lui Dumnezeu în timpul durerilor crizei legii duminicale.

> „Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a convinge lumea cu privire la păcat, la neprihănire și la judecată. Lumea nu poate fi avertizată decât văzându-i pe aceia care cred adevărul sfințiți prin adevăr, acționând după principii înalte și sfinte, arătând, într-un sens înalt și elevat, linia de demarcație dintre cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și cei care le calcă în picioare. Sfințirea Duhului semnalează deosebirea dintre cei care au sigiliul lui Dumnezeu și cei care păzesc o zi de odihnă falsificată. Când va veni încercarea, se va arăta limpede care este semnul fiarei. El este păzirea duminicii. Cei care, după ce au auzit adevărul, continuă să privească această zi ca fiind sfântă poartă semnătura omului fărădelegii, care s-a gândit să schimbe vremurile și legea.” Bible Training School, 1 decembrie 1903.

Primii născuți ai femeii sunt cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt identificați drept cele dintâi roade în cartea Apocalipsei. Ei reprezintă semnul pe care cealaltă turmă trebuie să-l recunoască în criza și conflictul luptei legii duminicale. Acel semn este Sabatul, pe care cei o sută patruzeci și patru de mii îl susțin în vremea când este nelegiuit să faci astfel. Sora White numește steagul lor „stindardul însângerat al Prințului Emanuel”.

> „În viziune am văzut două oștiri într-un conflict cumplit. O oștire era condusă de steaguri purtând însemnele lumii; cealaltă era condusă de steagul mânjit de sânge al Prințului Emanuel. Un steag după altul era lăsat să se târască în țărână, pe măsură ce grupă după grupă din oștirea Domnului se alătura vrăjmașului, iar seminție după seminție din rândurile inamicului se unea cu poporul lui Dumnezeu păzitor al poruncilor. Un înger care zbura prin mijlocul cerului a pus steagul lui Emanuel în multe mâini, în timp ce un general puternic striga cu glas tare: «Intrați în rând. Cei care sunt credincioși poruncilor lui Dumnezeu și mărturiei lui Hristos să-și ia acum

> locul. Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, nu vă atingeți de ce este necurat, și Eu vă voi primi și vă voi fi Tată, iar voi Îmi veți fi fii și fiice. Toți cei ce voiesc să vină în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului împotriva celor puternici.»" Testimonies, volumul 8, 41.

Steagul pătat de sânge este ceea ce trebuie să vadă cealaltă turmă a lui Dumnezeu în timpul crizei legii duminicale. Steagul este o lumină înălțătoare, purtată de cei o sută patruzeci și patru de mii. Acel steag este roșu la culoare, căci este un steag pătat de sânge. Acel steag a fost preînchipuit în bătălia de la Ierihon, când Rahav i-a primit și i-a ocrotit pe iscoade, iar apoi și-a recunoscut supunerea față de oastea lui Iosua, punând un fir stacojiu la fereastra ei. Rahav îi reprezintă pe copiii întâi născuți ai lui Dumnezeu din al doilea grup, în criza legii duminicale, care văd și primesc semnul stacojiu și ajung la ascultare față de oastea lui Iosua. Firul stacojiu pe care l-a folosit Rahav era un semn pentru oastea lui Iosua să nu nimicească casa lui Rahav.

Rahab reprezintă pe aceia care se află încă în Babilon la criza legii duminicale, iar oastea lui Iosua îi reprezintă pe întâii născuți ai celor o sută patruzeci și patru de mii. Firul stacojiu este simbolul Sabatului lui Dumnezeu. Firul stacojiu a fost porunca dată de iscoade Rahabei, pe care ea trebuia s-o urmeze dacă voia să obțină ocrotirea lui Dumnezeu.

> Iată, când vom intra în țară, să legi acest fir de ață stacojie la fereastra pe care ne-ai coborât; și să aduni la tine, în casă, pe tatăl tău, pe mama ta, pe frații tăi și toată casa tatălui tău. Iosua 2:8.

Semnul pe care cei care încă se află în Babilon trebuie să-l vadă este reprezentat de firul stacojiu, care este Sabatul, dar care indică totodată și deosebirea dintre cei doi gemeni. Geamănul întâi născut este cel o sută patruzeci și patru de mii, căci ei poartă în mâinile lor stindardul pătat de sânge al Prințului Emanuel.

> I zice steag pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Pizma lui Efraim va înceta, și vrăjmașii lui Iuda vor fi nimiciți; Efraim nu va mai pizmui pe Iuda, și Iuda nu va mai asupri pe Efraim. Ci vor zbura pe umerii filistenilor spre apus; vor prăda împreună pe cei de la răsărit; își vor întinde mâna asupra Edomului și Moabului; și copiii lui Amon le vor fi supuși. Isaia 11:12–14.

Geamănul întâi născut poartă semnul stacojiu, adică firul stacojiu care îl marchează pe cel întâi născut. Geamănul întâi născut este Zarah, iar al doilea născut este Pharez.

> Și s-a întâmplat, în vremea nașterii ei, că iată, în pântecele ei erau gemeni. Și s-a întâmplat, când năștea, că unul și-a scos mâna; iar moașa a luat și i-a legat la mână un fir stacojiu, zicând: Acesta a ieșit întâi. Dar s-a întâmplat că, pe când și-a tras mâna înapoi, iată, fratele lui a ieșit; și ea a zis: Cum ți-ai făcut tu drum? Spărtura aceasta să fie asupra ta; de aceea i s-a pus numele Fares. Și după aceea a ieșit fratele lui, care avea firul stacojiu la mână; și numele lui a fost Zara. Geneza 38:27–30.

Zarah înseamnă o lumină care răsare, iar Pharez înseamnă a izbucni. Când geamănul Pharez vede lumina care răsare a semnului firului stacojiu pe mâna fratelui său geamăn Zarah, el „izbucnește", sau iese din Babilon. Recunoașterea de către Zarah a luminii care răsare a firului stacojiu identifică supunerea geamănului născut la urmă față de geamănul întâi născut.

> Și vor veni de la răsărit, și de la apus, și de la miazănoapte, și de la miazăzi, și vor ședea în Împărăția lui Dumnezeu. Și, iată, sunt unii de pe urmă care vor fi cei dintâi, și sunt unii dintâi care vor fi de pe urmă. Luca 13:29, 30.

Istoria ascunsă a celor șapte tunete identifică trei borne. Prima și ultima borne sunt dezamăgiri. Perioada dintre prima dezamăgire și mesajul Strigătului de la Miezul Nopții este timpul de întârziere. Din momentul Strigătului de la Miezul Nopții, care este a doua bornă, perioada de timp este timpul sigilării. Perioada care este timpul sigilării se încheie la ultima dezamăgire.

Istoria ascunsă a celor șapte tunete identifică trei repere. Primul și ultimul reper sunt deschiderea mormintelor la un cutremur. Perioada dintre deschiderea primului mormânt și solia Strigătului de la Miezul Nopții este timpul de întârziere. De la Strigătul de la Miezul Nopții, care este al doilea reper, perioada de timp este timpul sigilării. Perioada care este timpul sigilării se încheie la deschiderea ultimului mormânt.

Acești doi martori ai celor trei pași ai istoriei ascunse a celor șapte tunete sunt, de asemenea, mărturisiți prin moartea și învierea lui Hristos. Prima deschidere a mormântului a fost simbolizată prin botezul lui Hristos în mormântul de apă; ultimul mormânt a fost crucea. Între botezul lui Hristos și cruce, Hristos Și-a proclamat solia, care a prefigurat Strigătul de la Miezul Nopții. El a împlinit acea proclamare în o mie două sute șaizeci de zile. După cruce, în persoana ucenicilor Săi, solia Strigătului de la Miezul Nopții a fost repetată timp de o mie două sute șaizeci de zile, până la moartea lui Ștefan.

Cei doi martori din Apocalipsa unsprezece au fost împuterniciți să vestească solia Strigătului de la Miezul Nopții timp de o mie două sute șaizeci de zile. Apoi au fost omorâți și lăsați în ulițe timp de o mie două sute șaizeci de zile, până când au fost readuși la viață și împuterniciți.

Vom continua să cercetăm aceste adevăruri în articolul următor.

> „Afară numai dacă are loc o convertire autentică a sufletului la Dumnezeu; afară numai dacă suflarea dătătoare de viață a lui Dumnezeu înviorează sufletul la viață spirituală; afară numai dacă cei ce mărturisesc adevărul sunt însuflețiți de un principiu născut din cer, ei nu sunt născuți din sămânța nepieritoare, care trăiește și rămâne în veac. Afară numai dacă se încred în neprihănirea lui Hristos ca în singura lor siguranță; afară numai dacă reproduc caracterul Său, lucrează în spiritul Său, ei sunt goi, nu poartă haina neprihănirii Sale. Cei morți sunt adesea făcuți să treacă drept vii; căci aceia care își lucrează ceea ce numesc mântuire după propriile lor idei nu Îl au pe Dumnezeu lucrând în ei și voind și înfăptuind după buna Sa plăcere.”

> „Această clasă este bine reprezentată prin valea oaselor uscate pe care Ezechiel a văzut-o în viziune.” Review and Herald, 17 ianuarie 1893.